

Daar praten we niet over

Als ze geen broers waren geweest, was het allemaal heel anders gelopen. Dan zou Daniël een willekeurige naam zijn geweest. Eén van de vele mannen die verschenen op Marius' telefoon. De ietwat onscherpe selfie, waarop Daniël met een voorzichtig lachje in de camera keek, had hij dan op een schattige manier aantrekkelijk gevonden. Marius had zijn foto zonder twijfel naar rechts geswipet. Zou Daniël hetzelfde hebben gedaan, dan had hij het chatgesprek geopend met de vraag of hij in het echt ook zo onschuldig was. Hij wilde zijn broer van alles vragen. Alles, behalve de vraag naar schuld of onschuld.

Marius had talent om een foto te beoordelen op potentie. In de vleeskeuring verdwenen er tientallen mannen per minuut naar links met een standvastig oordeel: te macho, te gelikt, te 'gemaakt'. In zeldzame gevallen bleef zijn duim voor een aantal seconden onbewogen. Dan verschenen er ontblote buiken, met diepe groeven die een zestal spieren omlijnden. Of close-ups van boxershorts, waarin langwerpige, rechtopstaande bobbelts niets aan de verbeelding overlieten. Hoofden waren dan afgesneden. Eerst had Marius deze foto's geil gevonden, maar tegenwoordig kon hij er slechts met glazige ogen naar kijken om ze vervolgens naar links te vegen. In de afgelopen dagen had één foto de keuring gehaald. De man droeg een backpack op zijn rug, hield zijn armen in de lucht en leek een bergachtig landschap te omarmen. Marius hield wel van avontuurlijke types. Het herinnerde hem aan zijn wereldreis met Daniël. Het was alweer zes maanden geleden dat zij terugkeerden naar Nederland, maar zo voelde het niet. Het voelde alsof het gisteren was dat ze op het vliegveld afscheid namen. Misschien lag het aan moeders onophoudelijke gedram om vakantiefoto's, dat na twee maanden een ongekennde hoogte bereikte en maar niet kon begrijpen waarom de broers elkaar sinds thuiskomst niet meer spraken.

Het gemak waarmee Marius in staat was een foto te beoordelen, was nu ver te zoeken. Daniël's foto had hem al urenlang vanaf de telefoon aangestaard. Telkens zodra de telefoon op slaapstand dreigde te gaan, tikte Marius voorzichtig op het scherm. Zijn aanraking moest net genoeg zijn om zijn telefoon actief te houden, maar mocht in geen geval onbedoeld naar links of naar rechts vegen. Hij had de telefoon op zijn bureau gelegd en liep onrustig heen en weer, terwijl hij zijn blik nauwgezet op de foto hield. Zodra Marius naar de wc moest, nam hij Daniël mee, die vervolgens plaatsnam op het randje van de wastafel.

Daniël keek op de foto precies zoals hij naar Marius had gekeken die ene nacht tijdens hun reis. Het was een warme nacht in Thailand en ze hadden zich de hele nacht kostelijk

vermaakt in een Pattayaanse bar. Aan de aandacht van uitgedoste ladyboys hadden ze zich eerst gegeneerd, maar na meerdere cocktails en Daniëls succesvolle karaokeperformance vonden de broers zichzelf innig verstrengeld met roze boa's en glow-in-the-dark-kettingen. Eenmaal aangekomen in hun hotelkamer viel het ochtendlicht zachtjes door de vitragegordijnen naar binnen als een liefdevolle afsluiting van de nacht. Het licht landde op de rooskleurige wangen van Daniël toen hij voorzichtig glimlachte naar zijn broer. Marius had de wangen in zijn handpalmen genomen, waarna hij een zachte kus op beide kanten gaf. In de oren van Daniël had hij gefluisterd: "mooierd". In bed volgde een spel, waarin zij voor enkele uren hun broederlijke band opzijzetten. In deze hotelkamer, ver van hun ouderlijk huis, in een land waarin geen taboes bestonden, waren de broers even niets meer dan twee lijven die liever één wilden zijn. "Wat gebeurt in Thailand, blijft in Thailand," had Daniël de volgende dag beloofd, toen hij zijn broer zenuwachtig door de kamer zag daveren om alle kledingstukken op de grond te verzamelen en ongevouwen in de koffers te proppen. De belofte had Marius gerustgesteld.

Dat ze na thuiskomst geen woord meer hadden gewisseld, zat Marius nog steeds dwars. Bij elke poging om de herinnering uit zijn gedachtestroom te wissen, kwam Daniël op onverwachte momenten weer indringend terug. Een date, die vroeg of hij een hapje mocht proeven van zijn Ribeye-steak, schoof Marius zijn bord toe, terwijl hij dacht aan de keer dat hij Daniël een handje Pad Thai voerde en Marius de rijstkorrels, die aan de mondhoeken van zijn broer bleven hangen, zelf opsnoepte.

Marius ging in bed liggen, terwijl hij in foetushouding zijn telefoon met beide handen vasthield. Het verlangen om Daniëls foto te accepteren, overstemde de oordelen die zijn ouders en vrienden zouden zeggen. Wat zou immers de schade zijn om zijn broer naar rechts te swipen? Hij zou het later kunnen uitleggen als een onschuldige grap of een simpel foutje. Het zou in elk geval een aanleiding zijn om weer in contact te komen met zijn broer – en dat zou toch zeker geoorloofd zijn? Niemand denkt vreemd over twee broers die contact hebben met elkaar. Mensen vinden het eerder vreemd als twee broers, om geen duidelijke redenen, elkaar niet zien, noch spreken, en daarvoor geen verklaring kunnen geven. Dat heeft moeder wel bewezen. Nee, contact zoeken zou beslist de beste optie zijn, besloot Marius. Hij veegde de foto van Daniël naar rechts, gooide hem in de hoek van de kamer en kneep zijn ogen dicht. De vraag wat hij had gedaan, bleef als een terugkerende zeur op herhaling in zijn hoofd afspelen.

Een welbekende *ping* klonk na enkele minuten vanuit de hoek van de kamer. Marius sprong van zijn bed en greep naar zijn telefoon. De letters op het scherm waren moeilijk

leesbaar door zijn trillende handen, maar er stond onmiskenbaar: *It's a Match!* Met gekromde rug en bonkende borstkas zat Marius onbewogen op het randje van zijn bed. Hij tikte op de knop om een chatgesprek te beginnen, toen er drie puntjes verschenen achter Daniëls naam. Ze verdwenen weer. Marius typte de zin die zich al urenlang in zijn hoofd herhaalde:

MARIUS Ben jij in het echt ook zo onschuldig?

DANIËL Meestal, behalve in Thailand ;)

MARIUS Zullen we weer terug?

DANIËL Graag